

3

Jejich děti pro ně nejsou středem vesmíru

Carol a Tom přivedli do poradny svoji čtrnáctiletou dceru Brittany, protože si s ní už nevěděli rady. „Odmítá nás poslouchat,“ vysvětlovala Carol. „Nedělá, co se po ní chce, a je jí jedno, co si o ní myslí ostatní.“

„Já prostě nevím, co se s naší malou holčičkou děje,“ dodal Tom. „Dostala od nás všechno, co si jen mohla přát, a takhle se nám odvděčuje?“

Podle standardních měřítek patřili Carol s Tomem ke spíše starším rodičům. Když se Britanny narodila, bylo Carol čtyřicet a Tomovi třiáctýřicet let. A Britanny byla jejich „malý zázrak“. O početí se snažili bezmála deset let, a když už se téměř vzdali veškeré naděje, Carol otěhotněla. Od chvíle, co se Britanny narodila, byla světlem jejich životů.

Většinu času trávili společně. Ať už se vydali na pláž nebo vyrazili do Disney Worldu, ti tři byli pořád spolu a dělali všechno, co Britanny chtěla.

Rodiče svou dceru zahrnovali vším, co si jen mohla přát. Domácím pracím se věnovala jen zřídka, protože rodiče chtěli, aby se hlavně bavila. Stejně tak od ní nevyžadovali žádnou zodpovědnost, protože si mysleli, že by měla prostě jen být dál dítětem.

Potiže s dcerou začali, když jí bylo asi dvanáct. Hádala se s nimi a byla vzdorovitá. A jak léta ubíhala, konflikt mezi nimi se prohluboval.

Situace doma začala být ještě vážnější, když náhodou zaslechli, jak o jejich dceři mluví její spolužačka. Popisovala ji jako jednu z těch „zlých holek“ ve škole. Pro Toma a Carol bylo hrozné zjištění, že drzost a neposlušnost jejich dcery se neomezuje jen na jejich domácnost. Chtěli tomu učinit přítrž, ale dost dobře nevěděli jak.

Britanny se měnit nehodlala, takže pokud její rodiče usilovali o nápravu chování, museli nejdřív začít u sebe. Druhou návštěvu poradny absolvovali Tom a Carol bez dcery, takže jsme měli možnost probrat strategie, které by mohly jejich dceři pomoci.

Ukázalo se, že se jedná o následující problémy:

1. **Britanny žila v představě, že se celý svět točí jen kolem ní.** Rodiče ji k její vlastní škodě milovali naprosto slepě a nekriticky.
2. **Měla narušené sociální cítění.** Nedokázala vyjít s ostatními dětmi, protože jí chyběly základní sociální dovednosti. Neuměla například projevít empatii nebo se s ostatními střídat v činnostech.

Pokud chtěli Carol s Tomem dceři pomoci, museli přistoupit na následující změny:

1. **Nastavit jí hranice.** To znamená umět jí říct „ne“ a nepovolit, i kdyby se vztekala.
2. **Věnovat se činnostem, které nezahrnují jejich dceru.** Udělají-li si čas každý sám na sebe a také začnou-li trávit víc času jen spolu jako manželská dvojice, pomůže to Britanny pochopit, že jejich životy se netočí jen kolem ní.
3. **Britanny by si měla svoje výhody zasloužit.** Místo aby ji zahrnovali vším, na co si vzpomene, bez ohledu na její chování, měli by jí rodiče ukázat, že si veškeré výsady musí zasloužit.

Zpočátku se k tomu Carol vyjádřila následovně: „Nám to ale nevádí, tohle všechno pro ni děláme rádi. Je to naše jediné dítě, a proto jí chceme dát, co je v našich silách.“ Upozornila jsem je, že není podstatné, zda jim to „vádí“, nebo nevádí, nebo zda jim všechno, co pro svoji dceru dělají, přináší potěšení. Neomezený přísun pozornosti a materiálních statků, a naopak nedostatek vlastní zodpovědnosti není pro Britanny dobrý.

Poté, co jsme dlouze probírali, jak se situace vyvinula až do současného stavu, oba rodiče pochopili, jakou sehráli roli v tom, jak jejich dcera sama sebe vnímá. Jednali s ní jako s malou princeznou a ona časem začala věřit, že je naprosto jedinečná.

Během několika následujících týdnů začali rodiče Britanny nastavovat nová základní pravidla a svěřili jí více odpovědnosti. Přestali ji zahrnovat chválou a dárky a Britanny si musela poprvé v životě na svoje kapesné vydělat domácími pracemi.

Její chování se nejdřív zhoršilo. Zatvrdila se a odmítla cokoliv dělat. Rodiče ale trvali na svém. V jejich domácnosti přestala kralovat dcera. Když něco chtěla, musela si to zasloužit dobrým chováním. Panovačné příkazy bylo třeba předělat na laskavé prosby. A také se nenechali tlačit ke zdi všemožnými požadavky.

Uvědomovali si, že to, jak se jejich dcera vidí, se nezmění přes noc. Trvalo léta, kdy se budovalo vědomí, že ona je pupkem světa, takže nějaký čas bude trvat, než pochopí, že tato představa není úplně přesná.

Ale chtěli to dokázat a dali tomu všechno. Nechtěli, aby z jejich rozmazlené adolescentní dcery vyrostl nezodpovědný sebestředný sobec.

Točí se celý váš svět kolem vašeho dítěte?

Možná věříte, že je zdravé, když je dítě středobodem vašeho života. Pokud se tak opravdu chováte, svoje děti tím učíte, že jsou středem celého vesmíru. Připadá vám některý z následujících bodů povědomý?

- Rád/a zahrnuji svoje dítě chválou a uznáním.
- Myslím si, že je moje dítě výjimečnější než ostatní děti.
- Rád/a všeho nechám, abych se mohl/a věnovat požadavkům svého dítěte.
- Jsem si jist/á, že moje dítě je ve většině oblastí nadprůměrné.
- Rád/a svému dítěti připomínám, v čem všem exceluje.
- Myslím, že v dnešním světě není sebejistoty a sebevědomí u dítěte nikdy dost.
- Spoustu času obětuji všemu, co chce dělat moje dítě.
- Nemám z přílišného rozmazlování svého dítěte špatný pocit.
- Věřím, že moje dítě si zaslouží zvláštní zacházení.

Proč jsou pro rodiče jejich děti středem vesmíru?

Zkažené, egocentrické děti, malí narcisové, kteří mají pocit, že mají na všechno nárok, říkajte jim, jak chcete. Ovšem ony si díky svým rodičům, jejichž život se točí jen kolem nich, myslí, že jsou výjimeční.

Pamatujte na vinu, o které jsme mluvili v předchozí kapitole? Je to právě tento pocit viny, kvůli kterému se tak rodiče chovají. Rodiče, kteří propadnou časté mylné představě a myslí si, že „dobří rodiče udělají pro svoje děti všechno na světě“, svoje děti rozmazlí až příliš.

A to se stalo Carol a Tomovi. Byli nadšení, že se mohli stát rodiči, a chtěli být těmi nejlepšími.

Mysleli si, že když budou sami hodní a milí, naučí tím svoji dceru, aby byla hodná a milá na ostatní lidi. Neuvědomili si, že být „hodní a milí“ neznamená všechno jí dovolit. Místo aby z ní vychovali laskavého a milujícího člověka, rostlo z ní dítě s přehnanými nároky a představou, že má na všechno právo.

Měli pocit, že kdyby jí něco odepřeli, znamenalo by to, že jako rodiče nestojí za nic. Mysleli si, že když už měli tolik štěstí a konečně mají dítě, je jejich povinností dát jí cokoliv a kdykoliv si o to řekne. A tak se jejich život začal točit hlavně kolem ní.

Jejich identita byla svázaná do rolí rodičů. Už nebyli „technik Tom“ a „knihovnice Carol“. Místo toho sami sebe viděli výhradně jako „rodiče Brittany“. A to samozřejmě neprospívalo ani jejich manželství, ani jejich vlastní pohodě.

I když svoje dítě nerozmažlujete tak moc jako Carol s Tomem, stále je možné, že mu svým chováním říkáte, jak je „obzvlášť výjimečné“. Možná se setkáváte s jeho učitelem jazyka a snažíte se zjistit, proč se nedostalo do skupiny těch talentovanějších čtenářů, i když nosí domů jen průměrné známky. Nebo pravidelně poukazujete na to, že vaše dítě jako *jediné* ve třídě skutečně ovládá matematiku nebo jako *jediné* ve fotbalovém týmu dokáže skórovat z penalty. To vše u něj posiluje dojem, že je skutečně jedinečné.

NEJASNÁ HRANICE MEZI ZDRAVÝM SEBEVĚDOMÍM A NARCISMEM

V devadesátých letech se o nízkém sebevědomí mluvilo, jako by to byla nějaká nakažlivá choroba, která se ve městech a školách šíří jako epidemie. Aby se tato „krize sebevědomí“ zarazila, začalo se dětem říkat, jak jsou výjimečné. Všichni za něco dostávali ceny. Dětem se přísahalo, že jsou „nejlepší“. A tehdy se někde po cestě vytratil rozdíl mezi zdravým sebevědomím a zhoubným narcismem.

Podle psychologky Jean Twengeové, autorky knihy *The Narcissism Epidemic* (Epidemie narcismu), se dětem dostává příliš mnoho ničím nezasloužené chvály, což v posledních desetiletích vedlo mezi západní mládeží k nárůstu narcismu. Twengeová tvrdí, že děti mají přebujelá ega a na vině jsou jejich rodiče.

Rodiče jsou často přesvědčeni, že málo chvály vede k nízkému sebevědomí, a proto přehnaná chvála musí vést k opaku. Takže místo toho, aby dítě pochválili slovy: „Dneska ti to ve fotbale šlo moc dobře,“ mají sklon říct něco jako: „Jsi nejlepší fotbalista na světě.“

Oleje do ohně přilily sociální sítě a selfička. Malé děti nejdříve pózuji na fotkách rodičů a žádají je, aby je zveřejnili na facebooku. Později, až jsou dost staré na to, aby si založily vlastní účty, začíná soutěž o to, kdo získá víc fanoušků, lajků a sledujících. Pokusy mnohých adolescentů stát se internetovou celebritou jen posilují jejich dojem, že se svět točí jen kolem nich.

Současně se k rodičům ze všech stran hrnou zprávy, že jejich děti se potýkají se studem za vlastní tělo, s poruchami příjmu potravy, kyberšikanou a duševními problémy. A oni samozřejmě ve snaze čelit těmto případným hrozbám svoje potomky zasypávají ujištěními, jak jsou krásní, dokonalí a v každém ohledu úžasní. Upřímnou a trefnou zpětnou vazbou dítě oceníte za to, jaké doopravdy je, zatímco prázdná slova a nerealistická uznání ve skutečnosti vedou k nejistotě. Rodiče, kteří nerozeznají

tenkou hranici mezi zdravým sebevědomím a narcismem, to můžou s chválou snadno přehnat.

KOMPENZACE VLASTNÍHO DĚTSTVÍ

Někteří rodiče si ze svého dítěte vytvoří střed vesmíru, aby si tak zahojili vlastní dětství. Otec, který vyrůstal v relativně chudé rodině, může mít sklon svoje dítě rozmazlovat, aby si nikdy nepřipadalo chudé. Nebo matka, která si v dětství nikdy nepřipadala „dost dobrá“, bude možná svoje dítě zahrnovat spoustou uznání, aby se ujistila, že z ní má její dítě dobrý pocit.

Vezměte si například Dava. V okamžiku, kdy se narodil jeho syn Nathaniel, si Dave slíbil, že pro něj připraví lepší dětství, než jaké měl on. Když Dave vyrůstal, jeho otec mu nevěnoval příliš pozornosti, protože hodně pracoval. Po pravdě si ho moc nevášlal, ani když byl doma. Byl přesvědčen, že s dětmi se žádné velké rozpravy nevedou.

Dave chtěl, aby jeho syn nikdy nepoznal stejné zklamání z odmítnutí nebo zármutek pramenící z pocitu osamělosti. A tak svůj veškerý čas a energii investoval do toho, aby jeho syn zakusil otcovskou lásku, jakou on sám nikdy nepoznal. A byl na sebe jakožto akčního rodiče náležitě hrdý.

Proto ho překvapilo, když se na něj obrátila učitelka z mateřské školy, aby společně probrali Nathanielovo chování. Nathaniel se choval agresivně vůči ostatním dětem a velice často byl vzpurný a neposlušný.

Davův pocit viny byl patrný od našeho prvního setkání. Objevil se v mé ordinaci se slovy: „Mám dojem, že jsem zklamal. Udělal jsem všechno, co jsem mohl, proto, aby můj syn byl šťastný a psychicky vyrovnaný. Ale jak se zdá, vzal jsem to za špatný konec.“

Dave věděl, že jeho otec nebyl dobrý rodič. A tak měl za to, že když bude dělat pravý opak toho, co dělal jeho otec, bude on sám dobrým rodičem. Neuvědomil si ovšem, že existuje zlatá střední cesta mezi nedostatečnou a přehnanou péčí. O co tedy šlo? Zjistit, co tento šťastný střed obnáší.

V první řadě musel pochopit, že chování jeho syna neznamenal, že je špatný rodič. Znamenalo to, že jeho syn potřeboval víc podpořit. A musel přijmout fakt, že podpora neznamená jeho nekonečnou pozornost, ale více pravidel a pevně stanovených důsledků při jejich porušení.

Stane-li se vaše dítě středobodem rodinného vesmíru, vychováte z něj sobce

Malé děti věří, že když jdou spát, svět se zastaví a den pro všechny začíná ve chvíli, kdy se opět vzbudí. Tento egocentrický pohled na svět je ve vývoji dítěte po určitou dobu normální. Budete-li v tom ale pokračovat a svoje dítě ujišťovat, že slunce vychází a zapadá jen pro něj, nikdy se nenaučí, že svět je mnohem větší, než je ono samo.

Rodiče Brittany přesně to udělali – naučili ji, že všichni kolem budou tancovat tak, jak ona píská. Tím, že dostala vše, co chtěla a kdykoliv si vzpomněla, se u ní rozvinul nezdravý komplex nadřazenosti. Bránil jí v navazování přátelství a ostatní děti si myslely, že je zlá.

DÍTĚ, KTERÉ VĚŘÍ VE VLASTNÍ VELKOLEPOST, ÚTOČÍ NA OSTATNÍ

Svému dítěti můžete říkat, že je nejhezčí holčička na světě nebo matematický génius široko daleko, a po nějakou dobu to může fungovat. V pěti letech uvěří, že to může být pravda. Jednou ale přijde chvíle, kdy mu dojde, že zbytek světa s tím nesouhlasí.

Když vaše dítě vyrůstá ve víře, že je nejlepším hráčem basketbalu na světě, a pak se nedostane do výběrového týmu, musí si tyto dvě informace nějak porovnat. Jenže místo toho, aby došlo k názoru, že vaše informace o jeho dokonalosti není úplně přesná, zaujme postoj, že ostatní lidé prostě nevidí jeho velkolepost. Řeknou: „Do výběrového týmu jsem se nedostal, protože je trenér blbec,“ nebo: „Ostatní děti se tam dostaly, protože jich bylo trenérovi líto.“

Studie provedená v roce 2012 Floridskou univerzitou zjistila, že děti, které se cítí obzvláště jedinečné, jsou agresivní, musí-li čelit kritice. Když slyší něco, co se jim nelíbí, trpí, a s větší pravděpodobností kolem sebe začnou kopat a dávat to za vinu ostatním.

JEJICH POTŘEBA OBDIVU NENÍ NIKDY USPOKOJENA

Ve své praxi se často setkávám s rodiči, kteří říkají: „Na světě to není lehké. Musím svoje dítě zocelovat, jinak ho svět roztrhá na kusy.“ Ovšem jejich „zocelování“ často zahrnuje neopodstatněnou a přehnanou chválu.

Nepřiměřené uznání ho nepřipraví na život tak, jak byste si představovali. Naopak, přehnaně chválené děti mají plné ruce práce se svým pocitem nadřazenosti. Můžou se tak ocitnout v bludném kruhu, protože budou vyžadovat stále víc obdivu a pozornosti. Nikdy nemají dost a jen se honí za dalším uznáním zvenčí.

Pokud si děti myslí, že se svět točí jen kolem nich, bezprostředním následkem jsou další problémy:

- **Mají sníženou schopnost empatie.** Pro děti, které žijí v tom, že to jediné, na čem záleží, jsou ony samy, je těžké brát ohledy i na ostatní.
- **Jsou chronicky nespokojené.** Dětem, které dostanou, na co si vzpomenou, bývá vděčnost cizí.
- **Jsou méně vytrvalé.** Děti, které si myslí, že mají na všechno nárok, také nevidí důvod, proč by měly vynakládat nějakou snahu a píli.
- **Není snadné s nimi vyjít.** Děti, které jsou přesvědčeny, že se vše týká jen jich, bývají podrážděné, panovačné a náročné.
- **Očekávají okamžité splnění svých požadavků.** Děti suverénně předpokládají, že se vše bude dít tak, aby to vyhovovalo jejich časovému rozvrhu.

ZE SEBESTŘEDNÝCH DĚTÍ VYROSTOU DOSPĚLÍ NARCISOVÉ

Dříve panoval obecně rozšířený názor, že narcismus charakterizovaný vnímáním vlastní velkoleposti a neustálou touhou po obdivu pramenil z dětství, kterému dominovali chladní a emočně ploší rodiče. Výzkum toto tvrzení obrátil naruby a dokázal, že pravý opak je pravdou. Rodiče, kteří svoje děti přechvalují, jim vštěpují pocit velkoleposti a důležitosti, čímž zvyšují pravděpodobnost, že z nich vyrostou narcističtí dospělí.

Říkáte si, proč by měl být problém být narcisem? Tak za prvé, narcističtí dospělí nejsou šťastní lidé. Často tvrdí, že se cítí prázdní, a jejich touhu po obdivu nelze nikdy plně uspokojit. Jejich sobectví jim brání udržovat zdravé vztahy.

Narcisové si na rozdíl od psychicky silných lidí, kteří jsou vděční za to, co mají, myslí, že jim svět něco dluží. Životem kráčí ukřivděni s pocitem, že se jim nedostává obdivu, pozornosti a moci, jakou si zaslouží.

Co tedy dělat jinak

V případě Toma, Carol a jejich rozmazené dcery Brittany, která měla za to, že na všechno má nárok, bylo řešením naprosté překopání jejich rodičovského modelu. Oba rodiče se k ní museli přestat chovat, jako by byla výjimečnější a lepší než všichni ostatní.

Učte svoje dítě, aby se zaměřilo spíš na to, co může dát, než na to, co může od ostatních dostat. Vaše dítě pochopí, že se svět netočí jen kolem něj, až poté, co nahradí:

- Sobectví laskavostí.
- Pocit, že má na vše nárok, vděčností.
- Narcismus zdravým sebevědomím.
- Pocit vlastní důležitosti pokorou.

POSKYTUJTE MU UPŘÍMNOU CHVÁLU A NÁKLONNOST

Rodiče přivedli svého osmiletého syna Billyho ke mně na terapii poté, co začal mít ve škole problémy s chováním. Jeho učitelka řekla, že vyrušuje v hodinách a neumí vyjít s ostatními dětmi. Po pravdě, nerespektoval skoro nikoho.

Při našem prvním setkání jsem rodičům Billyho položila pár otázek. Nato jeho matka vytáhla z kabelky sluchátka a podala je Billymu zároveň se svým mobilem. Řekla mu, ať si zahraje nějakou svou oblíbenou hru. Jakmile byla sluchátka nasazená a Billy věnoval plnou pozornost hře, matka mi pošeptala: „Jsem si jistá, že se ve škole předvádí, protože špatně mluví.“ Billy už několik let docházel na logopedii a bylo znát mírné zlepšení, ovšem některým jeho slovům stále nebylo rozumět.

Poté, co mi matka vysvětlila jeho logopedické potíže, zeptala jsem se jich na Billyho silné stránky. Než odpověděli, matka se k Billymu naklonila, aby mu vzala mobil, a poprosila ho, aby nás začal opět poslouchat. Jakmile si byla jistá, že dává pozor, řekla: „Billymu jde dobře spousta věcí, vid' Billy?“ Billy přikývl, usmál se a poslouchal, jak matka vyjmenovává seznam jeho výjimečných dovedností.

„Tak zaprvé, je to nejrychlejší běžec, jakého jsem kdy viděla! A dokáže kopnout míč přes celé fotbalové hřiště. A taky je chytrý. V matematice byl napřed už od školky.“

Pak se přidala i Billyho otec: „Myslí mu to i jako mechanikovi. Rád věci rozebírá, aby se podíval, jak fungují. Pak je zase smontuje dohromady, a ještě líp než předtím. Nedávno takhle rozebral a složil zpátky i moje hodinky.“

V tu chvíli se k výčtu Billyho dovedností opět přidala matka. Jejich chvála nebrala konce.

Bylo hezké vidět rodiče, které si uvědomují silné stránky svého dítěte (někdy rodiče problematických dětí nedokážou vyjmenovat ani jednu). Ovšem jejich nekonečný výčet Billyho fantastických dovedností a velkého talentu mi ukázal, proč má Billy potíže.

Billyho špatné chování ve škole nepramenilo z jeho hluboce zakořeněného problému s nízkým sebevědomím v důsledku poruchy řeči. Předváděl se, protože si myslel, že je víc než ostatní děti.

Billyho rodiče se tak moc obávali, že se mu kvůli jeho vadě řeči budou ve škole posmívat, že se mu to rozhodli vynahradit nekonečnou chválou. Bohužel ne vše, za co ho nepokrytě obdivovali, odpovídalo realitě. Bylo jasné, že Billyho komplex nadřazenosti mu v oblasti jeho vztahů moc nepomáhá.

Rodiče k němu i sobě museli začít být víc upřímní. Museli mu přestat říkat, že ve všem, co dělá, je hvězda. Zároveň se museli naučit, že s ním můžou mluvit o jeho vadě řeči, nakonec to nebylo žádné tajemství. Na logopedii docházel už léta, a kdyby o tom spolu otevřeně mluvili, nestyděl by se za to.

Stejně chyby, jako dělali Billyho rodiče, dělá spousta jiných rodičů. Svoje děti chválí z jediného důvodu – aby posílili jejich sebevědomí. Bohužel přehnaná a nepodložená chvála nadělá víc škody než užitku.

Chvála je prospěšná, buduje-li charakter. Naopak škodí, pokud pouze přehnaně posiluje dětské ego. Zde je několik příkladů, jak vypadá prospěšná a škodlivá chvála:

1. CHVALTE ZA PROJEVENÝ SOUCIT S OSTATNÍMI

Vyzdvihujte laskavé chování tak, aby děti viděly, že je důležité chovat se k ostatním s respektem. Důraz kladte spíš na to, jaký má jeho laskavost vliv na ostatní, ne jak skvělého člověka dělají dobré skutky z něj. Jedině tak se bude o pomoc ostatním zajímat i tehdy, nebudete-li u toho s okamžitou pochvalou.

Situace: Vaše dítě se rozdělí s kamarádem o svačinu.

Nezdravá chvála: „Jsi ten nejštědřejší člověk pod sluncem!“

Lepší způsob: „To od tebe bylo hezké, že ses rozdělil s kamarádem. Určitě ho potěšilo, že nejsi lakomý.“

2. CHVALTE SNAHU DÍTĚTE, NE VÝSLEDKY

Ať už skórovalo deset bodů v basketbale nebo vystudovalo s vyznamenáním, pochvá-
líte-li ho za jeho úspěchy, naučí se, že musí excelovat, aby si vysloužilo vaše uznání. Pochvalou za snahu a postoj mu ukážete, že si tvrdé práce ceníte víc než jeho výsledné slávy.

Situace: Vaše dítě dosáhne plného počtu bodů v testu z matematiky.

Nezdravá chvála: „To je skvělé, že jsi měl všechno správně!“

Lepší způsob: „Letos jsi vážně tvrdě pracoval. Vidíš, jak se ti snaha nakonec vyplácí!“

3. CHVALTE ZA VĚCI, KTERÉ MŮŽE DÍTĚ OVLIVNIT

Pochvala za vrozené rysy, jako je pěkný vzhled nebo chytrost, vašemu dítěti nijak nepomáhá, protože nad těmito věcmi nemá žádnou moc. Chvalte ho spíš za to, co dělá, než jaké je.

Situace: Vaše dítě dá na zápase gól.

Nezdravá chvála: „Ty jsi tak skvělý sportovec!“

Lepší způsob: „Dnes ses na hřišti opravdu předvedl. Viděl jsem, jak moc se snažíš.“

O SVĚ DÍTĚ SE STAREJTE, ALE NEPOSKYTUJTE MU KRÁLOVSKOU PÉČI

Ve své praxi se často setkávám s rodinami s dětmi z předchozích vztahů, které se potýkají s celou řadou různých problémů. Ani rodina Alyson a Matta nebyla výjimkou. K Alyson a Mattovi jezdila na víkend Mattova osmiletá dcera Keira z předchozího manželství.

Ani jeden z nich si nebyli s Keirou blízcí. Matt k tomu poznamenal: „Není možné vybudovat kvalitní vztah otce a dcery, když ji vídám jen o víkendech. A ačkoliv jsme spolu s Alyson už tři roky, ani ona se s Keirou nijak zvlášť nesblížila.“

Matt řekl, že si dceřiny víkendové návštěvy užívají, ale také dodal: „Nejsem tam pro ni u každodenních činností, jako jsou domácí úkoly či softballový trénink.“ Alyson souhlasila: „Náš vztah je dost formální.“

Vysvětlovali mi, jak se do jejich společných víkendů snaží vnést co nejvíc zábavy. Chodí do parku, sledují filmy, zajdou do restaurace a pokaždé, když je dcera na návštěvě, hrají společně různé hry. Přesto ale neměli pocit, že by se jim Keira víc otevřela.

Probrali jsme i to, jak by vypadaly společné víkendy, kdyby s nimi Keira žila nastálo. Řekli mi, že kdyby s nimi Keira byla celý týden, víkendy by pravděpodobně trávili odpočinkem, různými pochůzkami a domácími pracemi.

Zeptala jsem se jich, proč tyto věci nedělají s Keirou i teď, a Matt odpověděl: „Máme tak málo společného času, nechceme jím plýtvat na obyčejné věci.“ Tomu jsem samozřejmě rozuměla. Jenže dokud budou s Keirou zacházet jako se zvláštním hostem, a ne s dcerou, nikdy s ní nebudou mít normální vztah.

Každý víkend ji vítali se všemi poctami. Udělali pro ni, co si usmyslela. Není divu, že se u nich necítila jako doma.

Matt s Alyson nakonec souhlasili, že se ke Keire budou chovat jako k normálnímu členu rodiny. A během několika týdnů najeli na zcela všední víkendový program. Chodili do obchodu, vařili si doma a i ostatní záležitosti řešili běžným, každodenním